Dosarul nr. 4-25146714-12-5r-17102025 (5r-6403/2025)

H O T Ă R Â R E

în numele Legii

11 decembrie 2025 *****

Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani

în componenţă:

Preşedintele şedinţei, judecătorul, Ialanji Arina

grefier Zaharov Mariela

a examinat în ședința de judecată publică, contestația semnată de **NAPOLOV Nichita**, depusă împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria nr. MAI06 520297 şi decizia agentului constatator din 08 septembrie 2025, întocmit în temeiul art. 47^1 alin. (1) Cod contravențional al R.M., și-

a c o n s t a t a t :

La data de 08 septembrie 2025, agentul constatator Ungurean Sergiu, a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria nr. MAI06 520132, prin care Napolov Nichita a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 47^2 alin. (1) Cod contravențional şi sancționat cu amendă în mărime de 100 unități convenționale, ceea ce constituie 5 000 lei, pentru că, la data de 08 septembrie 2025, ora 11.20, aflându-se pe str. ***** 3, a acceptat mijloace financiare care nu i se cuvin în scopul participării la întruniri organizate în susținerea Eugeniei Guțul și Svetlanei Popan, în adiacentul P-13, cu încălcarea ordinii publice.

Napolov Nichita, nefiind de acord cu procesul-verbal și decizia nominalizată, la data de 03 octombrie 2025 a depus contestație împotriva procesului-verbal contravențional din 08 septembrie 2025 și deciziei agentului constatator din aceeași dată.

În motivarea contestației depuse Napolov Nichita a menționat că proces-verbal a fost emis în lipsa faptei prejudiciabile, participând la o întrunire publică, conform legii, declarată autorităților locale, neștiind despre careva remunerări. Menționează că nu a pretins de la nimeni nici un fel de resurse financiare, nu a primit nimic și nici nu a cunoscut despre careva remunerări, dar mai cu seama nu a perturbat ordinea publică.

Contravenient/petiţionar Napolov Nichita, în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind legal citat despre data, ora și locul ședinței de judecată, astfel în conformitate cu prevederile art. 455 alin. (2) din Codul contravențional, instanța de judecată a dispus examinarea contestației în lipsa acestuia.

Agentul constatator Ungurean Sergiu*,* în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind legal citat despre data, ora și locul ședinței de judecată, astfel în conformitate cu prevederile art. 455 alin. (2) din Codul contravențional, instanța de judecată a dispus examinarea contestației în lipsa acestuia.

Examinând cumulul materialelor prezentate în raport cu contestația înaintată prin prisma probatoriului existent în cauză, instanţa de judecată reţine următoarele.

Potrivit prevederilor art. 448 alin. (1) Cod Contravenţional RM, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravențională, în cazul în care nu sînt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenționale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părțile care nu au fost prezente la şedința de examinare a cauzei contravenționale, de la data înmânării copiei de pe decizia respectivă în condițiile art. 447^1 alin. (8).

Referitor la termenul depunerii contestației în raport cu data recepționării deciziei contestate și data depunerii contestației, instanța de judecată atestă respectarea termenului de 15 zile pentru formularea căii de atac garantată de lege, prevăzută de art.448 din Codul contravenţional.

Conform alin. (1) al art. 442 din Codul contravenţional, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

În speță, la data de 08 septembrie 2025, agentul constatator Ungurean Sergiu, a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria nr. MAI06 520132, prin care Napolov Nichita a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 47^2 alin. (1) Cod contravențional şi sancționat cu amendă în mărime de 100 unități convenționale, ceea ce constituie 5 000 lei, pentru că, la data de 08 septembrie 2025, ora 11.20, aflându-se pe str. ***** 3, a acceptat mijloace financiare care nu i se cuvin în scopul participării la întruniri organizate în susținerea Eugeniei Guțul și Svetlanei Popan, în adiacentul P-13, cu încălcarea ordinii publice.

Pentru respectarea garanţiilor procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care şi prezumţia de nevinovăţie, prevăzută de art. 6 § 2 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, instanţa de judecată verifică *legalitatea* şi *temeinicia* procesului-verbal cu privire la contravenţie şi sancţiunea aplicată.

Cu referire la *legalitatea* procesului-verbal cu privire la contravenție, analizând cuprinsul acestuia prin raportare la cerințele prevăzute de lege sub sancţiunea nulităţii absolute, instanța constată că dispozițiile legale în materie au fost respectate. Astfel, procesul-verbal cuprinde toate mențiunile prevăzute de art. 443 și art. 445 din Codul contravenţional.

În continuare instanța de judecată, verificând *temeinicia* procesului verbal cu privire la contravenție, instanţa de judecată conchide următoarele.

Potrivit prevederilor art. 375 Codul contravenţional, persoana acuzată de săvârşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod. Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa. Concluziile despre vinovăţia persoanei în săvârşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional.

Conform prevederilor art. 440 alin. (1) Cod contravențional, constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare și de administrare a probelor privind existența contravenției, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, după caz, a dosarului în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare.

Normele generale ale Codului contravențional stipulează că, scopul legii contravenționale constă în apărarea drepturilor şi libertăților legitime ale persoanei, apărarea proprietății, ordinii publice, a altor valori ocrotite de lege, în soluționarea cauzelor contravenționale, precum şi în prevenirea săvârșirii de noi contravenții. Nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvârșirea unei contravenții, nici supus sancțiunii contravenționale decât în conformitate cu legea contravențională. Persoana este supusă răspunderii contravenționale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție.

Aprecierea probelor se face de persoana competentă să soluționeze cauza contravențională, potrivit convingerii sale pe care şi-a format-o cercetând toate probele administrate în raport cu circumstanțele constatate ale cauzei şi călăuzindu-se de lege.

Nici o probă nu are valoare prestabilită. Sînt admisibile probele pertinente, concludente şi utile, administrate în conformitate cu prezentul cod.

Procesului contravenţional se aplică în mod corespunzător prevederile Codului de procedură penală cu privire la mijloacele de probă şi la procedeele probatorii, cu excepţiile prevăzute de prezentul cod.

Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de alin. (2) al art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. *(Ziliberberg împotriva Moldovei (§ 35, din 01 februarie 2005)*, *Angel împotriva României (§ 52, din 04 octombrie 2007) sau Ozturk împotriva Germaniei (din 21 februarie 1994).*

Această împrejurare fundamentează la nivel de principiu că, sarcina probei în procedura contravenționala desfășurata în fața instanței de judecata revine în primul rând organului constatator și, în condițiile în care acesta face dovada vinovăției, făptuitorul urmează să-și probeze nevinovăția.

Sub aspectul temeiniciei procesului-verbal, instanța evidențiază că forța probantă a proceselor – verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanța fiecărui mijloc de probă, însă instanța are obligația de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează și apreciază probatoriul. *(cauza Bosoni v. Franța, hotărârea din 7 septembrie 1999)*.

În raport cu cele enunțate, art. 425 alin. (2) al Codului contravențional cuprinde dispoziții exprese cu privire la forța probantă a procesului – verbal cu privire la contravenție, fiind reglementat că, în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesulverbal de percheziţie, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, depoziţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

La fel, instanța reține că, legiuitorul în art. 442 alin. (1) Cod contravențional, a definit procesul verbal cu privire la contravenție, ca fiind un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.

Subsecvent, a fost legiferat și faptul că, procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezența făptuitorului sau în absența lui. Fiind întocmit de un agent al statului aflat în exercițiul funcțiunii, procesului verbal de contravenţie trebuie să i se recunoască valoare probatorie sub aspectul constatării stării de fapt.

În acest sens este de remarcat că în jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg se reţine în mod constant că prezumţiile nu sunt în principiu contrare Convenţiei.

Astfel, în Hotărârea pronunţată în *cauza Salabiaku contra Franţei*, Curtea a reţinut că prezumţiile sunt permise de Convenţie dar nu trebuie sa depăşească limitele rezonabile ţinând seama de gravitatea mizei și prezervând drepturile apărării.

În această ordine de idei și din interpretarea art. 425 alin. (2) și 442 alin. (1) al Codului contravențional, rezultă că procesul – verbal cu privire la contravenție nu face dovada cu privire la încadrarea în drept și situația faptică stabilită de agentul constatator, urmând a fi examinat în raport cu actele existente la dosar.

Reieșind din normele legale sus enunțate, dar şi analizând circumstanțele cauzei contravenționale, instanța de judecată remarcă faptul că agentul constatator nu a acumulat

probe suficiente şi verosimile întru susținerea actului de constatare și propunerii de sancționare, mai mult, nu a demonstrat vinovăția lui de comiterea contravenției imputate.

Pentru a determina cui îi revine sarcina probei, trebuie să se stabilească mai întâi dacă fapta de care este acuzat petentul constituie „acuzaţie în materie penală", în sensul art. 6 din Convenţie. Criteriile folosite în mod constant în jurisprudenţa Curţii pentru a se vedea daca o acuzaţie constituie „acuzaţie în materie penală" sunt următoarele: clasificarea faptei potrivit dreptului naţional – potrivit dreptului intern, fapta săvârșită de petiţionar atrage răspunderea contravenţională; natura faptei incriminate, dacă se adresează tuturor cetăţenilor și are aplicabilitate generală; natura și gravitatea sancţiunii aplicate. În ceea ce privește sancţiunea amenzii, elementul esenţial în funcţie de care Curtea analizează aplicabilitatea art. 6 este caracterul preventiv și punitiv, deci, scopul acesteia. Astfel, chiar în ipoteza în care cuantumul amenzii contravenţionale este unul redus, art.6 va fi aplicabil sub aspect penal, atât timp cât amenda este un mijloc de constrângere a petentului și o măsură de prevenire a săvârșirii de noi fapte, ea neavând, deci, caracterul unei despăgubiri pentru acoperirea unui prejudiciu.

Având în vedere cele trei criterii menţionate mai sus, faptele de care este acuzată petenta reprezintă acuzaţii în materie penală în sensul art. 6 din Convenţie, aceasta beneficiind de prezumţia de nevinovăţie. Sarcina probei îi revine agentului constatator.

Cu respectarea principiului prezumţiei de nevinovăţie, al egalităţii armelor, al contradictorialităţii și al dreptului la apărare impuse de exigenţele art. 6 din Convenţie și prevăzute de Codul contravenţional, s-a oferit posibilitatea propunerii de probe către ambele părţi.

În ordinea celor menționate, instanța de judecată reține că existența faptei contravenționale și comiterea acesteia cu vinovăție de către persoana specificată în procesul verbal contravențional, trebuie să fie demonstrate potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil. Instanța de judecată reține că la materialele cauzei contravenționale nu există nici o probă administrată potrivit prevederilor art. 425 CC, care să demonstreze potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil că, Napolov Nichita a comis fapta incriminată.

În acest sens, instanța de judecată reține că, la procesul-verbal cu privire la contravenție seria nr. MAI06 520132 din 08 septembrie 2025 întocmit în privința lui Napolov Nichita, sunt anexate careva înscrisuri, dar acestea nu pot fi reținute de către instanță ca probe care să permită verificarea obiectivă a faptelor invocate de agentul constatator.

Instanța de judecată reține că în cauzele contravenționale, acuzații beneficiază de dreptul la prezumția de nevinovăție. Acest fapt derivă din prevederile art. 375 alin. (1) Cod contravențional.

Astfel, în speță, existența faptei contravenționale și eventuala comitere a acesteia de către acuzatul contravențional urma să fie demonstrată potrivit standardului dincolo de orice dubiu rezonabil. Așa cum a fost specificat la alineatele anterioare agentul statului nu a administrat careva probe care să permită formarea unei concluzii certe că, Napolov Nichita a comis fapta stabilită de art. 47^2 alin. (1) Cod contravențional.

Potrivit art. 47^2 alin.(1) din Codul contravenţional, prevede pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, a mijloacelor financiare care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul participării la întruniri organizate, dacă fapta nu constituie corupere electorală pasivă sau infracțiune, prin care se urmărește: a) încălcarea ordinii publice sau periclitarea activității instituțiilor publice; b) încălcarea moralității publice, a drepturilor sau a libertăților fundamentale ale altor persoane; c) publicitatea politică, și se sancționează cu amendă de la 100 la 150 de unități convenționale aplicată persoanei fizice, cu amendă de la 300 la 500 de unități convenționale aplicată persoanei cu funcție de răspundere cu privarea de

dreptul de a deține o anumită funcție sau de dreptul de a desfășura o anumită activitate pe un termen de la 3 la 6 luni.

În speţă s-a constatat că, prin decizia cuprinsă în procesul-verbal seria nr. MAI06 520132 din 08 septembrie 2025, încheiat de către agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Centru petentul Napolov Nichita a fost sancţionat cu amendă în mărime de 500 unităţi convenţionale, în baza art. 47^2 alin. (1) din Codul contravenţional, fiind reţinut în sarcina acestuia că, *la data de 08 septembrie 2025, ora 11.20, aflându-se pe str. ***** 3, a acceptat mijloace financiare care nu i se cuvin în scopul participării la întruniri organizate în susținerea Eugeniei Guțul și Svetlanei Popan, în adiacentul P-13, cu încălcarea ordinii publice.*

Obiectul material sau *imaterial* al contravenției de corupere privind întrunirile organizate este desemnat prin sintagma "bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă". Procesul-verbal nu indică în mod clar, concret și direct**:** sursa exactă a sumelor bănești**,** conținutul transferului (cu mențiuni sau justificări explicite), modalitatea prin care aceste sume ar fi fost condiționate pentru participarea la întruniri organizate.

Coruperea întrunirilor organizate este o *contravenţie materială* şi se consumă din momentul comiterii uneia dintre modalităţile normative care desemnează faptele prejudiciabile, adică din momentul pretinderii, acceptării sau primirii, personal sau prin mijlocitor, de către un participant al mijloacelor financiare care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul participării la întruniri organizate, dacă fapta nu constituie corupere electorală pasivă sau sau infracțiune, prin care se urmărește: a) încălcarea ordinii publice sau periclitarea activității instituțiilor publice; b) încălcarea moralității publice, a drepturilor sau a libertăților fundamentale ale altor persoane; c) publicitatea politică,

Latura obiectivă a contravenţiei specificate la art.47^2 Cod contravenţional al RM constituie în fapta prejudiciabilă exprimată în acţiunea de primire de mijloace financiare.

Latura subiectivă a infracţiunii specificate la art.47^2 Cod contravenţional RM se caracterizează prin intenție directă. Persoana trebuie să cunoască faptul că primește sau acceptă bunuri ori avantaje care nu i se cuvin în scopul participării la întruniri organizate prin încălcarea ordinii publice sau periclitarea activității instituțiilor publice; încălcarii moralității publice, a drepturilor sau a libertăților fundamentale ale altor persoane; publicitatății politice,

Scopul contravenției de corupere a întrunirilor este un scop special. Se are în vedere scopul determinării participantului să participe la întruniri pentru a încălca ordinea publică şi pentru asta să fie remunerat. În prezența oricărui alt scop, fapta nu va putea fi calificată în baza art. 47^2 Cod contravenţional RM.

Subiectul contravenției din speță este persoana care a împlinit vârsta de 18 ani, fiind în temeiul art. 16 alin. (2) Cod contravențional, acea categorie de persoane care poate răspunde contravențional pentru această faptă.

Cu privire la contravenţia a cărei comitere a fost reţinută în sarcina petentei, instanţa a observat că în cauză nu s-a făcut dovada veridicităţii situaţiei de fapt reţinute de către agentul constatator în procesul-verbal cu privire la contravenţie contestat, prin probe certe și de netăgăduit, astfel încât în favoarea petentei acţionează principiul *in dubio pro reo*.

Pornind de la premisa procedurală prevăzută de art. 425 alin. (4) din Codul contravenţional, prin care legislatorul a stabilit că nici o probă nu are o valoare prestabilită, simplul fapt al întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenţie este insuficient pentru tragerea persoanei la răspundere contravenţională.

Prin urmare, reieşind din materialul contravenţional examinat, constatăm că nu au fost acumulate probe care ar indica asupra faptului că subsemnatul contravenient ar fi pretins sau primit mijloace financiare în scopul participării la întrunire si a comite încălcări.

Se reține că, omisiunea respectivă nu a fost compensată de către agentul constatator nici în ședința de judecată. Instanța de judecată reține că sarcina demonstrării faptelor indicate în procesul verbal contravențional revine agentului statului și nu poate fi inversată în sensul obligării acuzatului să și demonstreze nevinovăția sa. Ori, nevinovăția se prezumă până în momentul în care este răsturnată în conformitate cu prevederile Codului contravențional.

Respectiv, se constată că agentul constatator nu a făcut referire la probele care i-ar fi permis să conchidă că, Napolov Nichita a comis fapta respectivă, or, instanței de judecată nu i-au fost prezentate probe concludente și pertinente care să ateste că, Napolov Nichita a acceptat mijloace financiare care nu i se cuvin în scopul participării la întruniri organizate, cu încălcarea ordinii publice, agentul constatator întemeindu-și soluția de sancționare doar pe două rapoarte emise de Visterniceanu Vorel din 08 septembrie 2025 (copie), Emilian Stan din 08 septembrie 2025 (copie) și o poză de la fața locului.

Cu atât mai mult petentul Napolov Nichita nici nu a fost audiat în cadrul procesului contravențional pentru a cunoaște în ce constă dezacordul cu emiterea procesului verbal, circumstanțe care nu au fost verificate de către agentul constatator și de ele nu s-a ținut cont la întocmirea procesului-verbal și emiterea deciziei de sancționare.

Totodată, instanţa atestă că agentul constatator nu a respectat acţiunea de citare în modul prevăzut de art.382 din Codul contravenţional.

Instanţa reţine că procesul contravențional a fost desfășurat cu încălcarea drepturilor procesuale, agentul constatator nu s-a asigurat de recepționarea de către Napolov Nichita a citației și a purces la întocmirea actului de sancționare în lipsa sa, prin ce i-a încălcat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

Respectiv, în situația întocmirii actului de sancționare în absența lui Napolov Nichita, s-a cauzat imposibilitatea de a face consemnări în procesul verbal cu privire la contravenție, adică de a nota obiecțiile față de acțiunile agentului constatator și asupra procesului verbal încheiat.

Mai mult, la întocmirea procesului verbal cu privire la contravenție, în absența lui Napolov Nichita, agentul constatator i-a creat situația de imposibilitate de a primi explicații asupra drepturilor sale în momentul atribuirii calității de contravenient prin întocmirea actului de sancționare, astfel că actul de sancționare nu conține datele prevăzute de art.443 alin.(1) lit. f) din Codul contravențional și anume aducerea la cunoștința persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional a drepturilor și obligațiilor prevăzute la art.384 din Codul contravențional.

Totodată, instanța reține că nu este indicată suma totală primită de petentul Napolov Nichita, nu este probat că ultimul urma să-ți asume vreun angajament ce ține de participare la întrunire pentru a încălca ordinea publică sau că ar fi primit careva remunerări în acest scop.

Dreptul la libertatea de întrunire pașnică este un drept fundamental într-o societate democratică şi, la fel ca dreptul la libertatea de exprimare, constituie unul din fundamentele unei asemenea societăți. Prin urmare, acesta nu ar trebui interpretat în mod restrictiv [Djavit An împotriva Turciei, 2003, pct. 56; Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 91].

Un comportament care nu corespunde exercitării dreptului la libertatea de ,, întrunire pașnică ”poate constitui o formă de exprimare protejată de art. 10, precum în cazul unei acţiuni de protest sub forma intrării forțate neautorizate în clădirea unei instituții oficiale (Taranenko împotriva Rusiei, 2014, pct. 69; Yezhov şi alţii împotriva Rusiei, * 2021, pct. 27).

Actele neviolente săvârșite în timpul unei întruniri sunt protejate de art. 11. Curtea a considerat că blocarea drumurilor publice şi alte comportamente fizice care obstrucționează în mod intenționat traficul şi cursul normal al vieții intră sub incidența art. 11 [Barraco împotriva Franţei, 2009, pct. 39; Lucas împotriva Regatului Unit (dec.), 2003].

Ocuparea pașnică a unui spațiu pentru o perioadă lungă de timp, deşi constituie o

încălcare evidentă a dreptului intern, poate fi considerată o ,,întrunire paşnică" (Cisse împotriva Franţei, 2002, pct. 39-40; Tuskia şi alţii împotriva Georgiei, 2018, pct. 73; Annenkov şi alţii împotriva Rusiei, 2017, pct. 123).

Dreptul la libertatea de întrunire include dreptul de a alege ora, locul şi modul de desfăşurare a întrunirii, în limitele stabilite la art. 11 § 2 (Săska împotriva Ungariei, 2012, pct. 21). Prin urmare, în cazul în care locul desfăşurării întrunirii este crucial pentru participanţi, un ordin de schimbare a acestuia poate constitui o ingerinţă în exercitarea dreptului lor la libertatea de întrunire, garantat de art. 11 din Convenţie (Organizaţia Macedoneană Unită Ilinden şi Ivanov împotriva Bulgariei, 2005, pct. 103; Lashmankin şi alţii împotriva Rusiei, 2017, pct. 405).

Chiar dacă există un risc real ca o întrunire să aibă ca rezultat tulburări, ca urmare a unor evoluţii care nu pot fi controlate de persoanele care o organizează, nu înseamnă că această întrunire, în sine, nu intră sub incidenţa art. 11 § 1, iar orice restricţie impusă acesteia trebuie să fie conformă cu dispoziţiile paragrafului 2 al acestei dispoziţii (Schwabe şi M.G. împotriva Germaniei, 2011, pct. 103).

Obstrucţionarea unor artere rutiere, în cadrul unei demonstraţii, este un comportament considerat paşnic în sine. Deşi comportamentul fizic prin care este obstrucţionată în mod intenţionat circulaţia şi cursul normal al vieţii, cu scopul de a perturba serios activităţile desfăşurate de alte persoane, nu este neobişnuit în cadrul exercitării libertăţii de întrunire în societăţile moderne, acest tip de comportament nu ţine de esenţa acestei libertăţi, astfel cum este protejată de art. 11 din Convenţie. Această stare de fapt are implicaţii asupra oricărei aprecieri a „necesităţii" în temeiul art. 11 [Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 97, cu trimiterile şi exemple suplimentare). De asemenea, ocuparea clădirilor publice este considerată, în general, un comportament paşnic, în pofida ilegalităţii sale şi a perturbărilor pe care le poate provoca (Cisse împotriva Franţei, 2002, pct. 39-40; Tuskia şi alţii împotriva Georgiei, 2018, pct. 73; Annenkov şi alţii împotriva Rusiei, 2017, pct. 126).

O întrunire viciată de acte de violenţă izolate nu este considerată, în mod automat, nepaşnică, astfel încât să nu beneficieze de protecţia oferită de art. 11.0 persoană nu încetează să se bucure de dreptul la libertatea, de întrunire paşnică din cauza unor acte de violenţă sporadice sau a altor infracţiuni comise de alte persoane în cursul demonstraţiei, dacă persoana în cauză îşi păstrează intenţiile şi comportamentul paşnic (Ezelin împotriva Franţei, 1991, pct. 53; Frumkin împotriva Rusiei, 2016, pct. 99; Laguna Guzman împotriva Spaniei, 2020, pct. 35). Posibilitatea ca persoane cu intenţii violente — nu membrii asociaţiei organizatoare — să-participe la demonstraţie nu poate, în sine, să determine anularea acestui drept (Primov şi alţii împotriva Rusiei, 2014, pct. 155).

Statele trebuie nu doar să se abţină de la aplicarea unor restricţii indirecte nerezonabile asupra dreptului la libertatea de întrunire paşnică, ci şi să protejeze acest drept. Deşi scopul esenţial al art. 11 este protejarea persoanelor particulare împotriva ingerinţelor arbitrare ale autorităţilor publice în exercitarea drepturilor protejate, poate exista, în plus, obligaţia pozitivă de a asigura exercitarea efectivă a acestor drepturi [Kudrevicius şi alţii împotriva Lituaniei (MC), 2015, pct. 158; Djavit An împotriva Turciei, 2003, pct. 57].

Este posibil ca o demonstraţie să deranjeze sau să ofenseze persoanele care se opun ideilor sau revendicărilor pe care aceasta doreşte să le promoveze. Participanţii trebuie totuşi să poată desfăşura demonstraţia fără să se teamă că vor fi supuşi la violenţe fizice de către adversarii lor; această teamă ar putea să descurajeze asociaţiile sau alte grupuri care susţin idei sau interese comune să îşi exprime în mod deschis opiniile asupra unor chestiuni foarte controversate, care afectează comunitatea. În democraţie dreptul de a contrademonstra nu se poate extinde la a inhiba exercitarea dreptului de a demonstra Plattform „Ärzte für das Leben " împotriva Austriei, 1988, pct. 32).

Prin urmare, statele contractante au obligaţia de a lua măsuri rezonabile şi adecvate pentru a asigura desfăşurarea paşnică a demonstraţiilor legale (Organizaţia Macedoneană Unită Ilinden şi Ivanov împotriva Bulgariei, 2005, pct. 115).

Simpla existenţă a unui risc nu este suficientă pentru interzicerea evenimentului: în cadrul evaluării lor, autorităţile trebuie să prezinte estimări concrete ale nivelului potenţial de perturbare, pentru a aprecia care sunt resursele necesare pentru a neutraliza, ameninţarea pe care o reprezintă ciocnirile violente (Făber împotriva Ungariei, 2012, pct. 40; Barankevich împotriva Rusiei, 2007, pct. 33). 45. Dacă orice probabilitate a existenţei unor tensiuni şi interacţiuni agresive între grupurile adversare, în timpul unei demonstraţii, ar justifica interzicerea acesteia, societatea ar fi privată de posibilitatea de a asculta puncte de vedere diferite cu privire la orice problemă care ofensează sensibilitatea opiniei majoritare (Stankov şi Organizaţia Macedoneană Unită Ilinden împotriva Bulgariei, 2001, pct. 107). 46. Interzicerea necondiţionată a unei contrademonstraţii este o măsură extremă, care necesită o justificare specială, îndeosebi atunci când demonstraţia respectivă priveşte o chestiune de interes public (Ollinger împotriva Austriei, 2006, pct. 44).

Refuzul de a-i permite unei persoane să călătorească în scopul participării la o întrunire constituie, de asemenea, o ingerință (Djavit An împotriva Turciei, 2003, pct. 61-62). Acelaşi lucru este valabil şi pentru anumite măsuri luate de autorităţi în cursul unei manifestaţii, precum dispersarea acesteia sau arestarea participanților la aceasta, precum şi sancţiunile impuse pentru participarea la aceasta (Kasparov şi alţii împotriva Rusiei, 2013, pct. 84; Gafgaz Mammadov împotriva Azerbaidjanului, 2015, pct. 50). Folosirea forţei de către agenţi de poliţie împotriva unor participanţi paşnici, în timpul dispersării unei întruniri sau pentru menţinerea ordinii publice, constituie o ingerinţă în exercitarea dreptului la libertatea de întrunire paşnică (Laguna Giizman împotriva Spaniei. 2020, pct. 42; Zakharov şi Varzhabetyan împotriva Rusiei, 2020, pct. 88).

Orice ingerinţă şi restricţie a dreptului la libertatea întrunirilor trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim şi să fie necesară într-o societate democratică.

Faţă de cele precizate, instanţa a reţinut că în cauză există un dubiu care nu poate fi înlăturat prin administrarea altor probe, dubiu care profită petentului, potrivit principiului *in dubio pro reo*. În lumina jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţa reţine că acesta este un principiu complementar prezumţiei de nevinovăţie. Înainte de a fi o problemă de drept, principiul *in dubio pro reo* este o problemă de fapt. Înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunţă, pe probabilităţi, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă.

De altfel, potrivit art. 375 alin. (3) din Codul contravenţional și, în special, potrivit principiului *in dubio pro reo*, toate dubiile care nu pot fi înlăturate în condiţiile legii trebuie apreciate în favoarea persoanei învinuite.

De asemenea, pentru respectarea principiului prezumţiei nevinovăţiei, simpla constatare *ex propriis sensibus* a agentului constatator nu este suficientă pentru ca instanţa să stabilească vinovăţia unei persoane.

În condițiile enunțate, instanța de judecată conchide că în speță nu este demonstrat că în acțiunile lui Napolov Nichita, este întrunită fapta contravenției stabilită de art. 47^2 alin. (1) Cod contravențional.

Se reține că potrivit prevederilor art. 441 alin. (1) lit. a) Cod contravențional, procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care: *a) nu există faptul contravenției.*

Potrivit art. 461 alin. (1) Cod contravențional, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată unul din temeiurile prevăzute la art. 441 sau 445 alin. (1), instanţa de judecată încetează procesul contravenţional.

Din motivele expuse în prezenta hotărâre, deoarece în speță în lipsa unor probe care să demonstreze potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil, persistența la speță a faptei contravenționale și a comiterii ei de către acuzatul contravențional, prezumția de nevinovăție nefiind răsturnată, în situația în care probele din dosar nu sunt în măsură să demonstreze că în acțiunile lui Napolov Nichita ar fi existat elementele contravenției stabilite de art. 47^2 alin. (1) Cod contravențional, instanța de judecată, pornind de la prevederile art. 441 alin. (1) lit. a) Cod contravențional coroborat cu art. 461 Cod contravențional, consideră necesar de a înceta procesul contravențional, intentat în baza procesului verbal cu privire la contravenție seria nr. MAI06 520132 din 08 septembrie 2025, prin care lui Napolov Nichita i se incriminează comiterea contravenției prevăzute de art. 47^2 alin. (1) Cod contravențional în legătură cu faptul că în acțiunile ultimei nu este întrunită fapta contravenției.

În conformitate cu prevederile art. 441 alin. (1) lit. a), art. 442, art. 460, art. art. 461 – 462Cod contravențional al RM, instanța de judecată,-

h o t ă r ă ş t e :

Se admite contestația depusă de către **NAPOLOV Nichita***,* împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie seria MAI06 520132 şi decizia agentului constatator din 08 septembrie 2025, întocmit în temeiul art. 47^2 alin. (1) Cod contravenţional.

Se încetează procesul contravențional pornit în privinţa lui **NAPOLOV Nichita**, pentru săvârșirea faptei contravenționale prevăzute de art. 47^2 alin. (1) din Codul contravențional, şi care prin decizia agentului constatator, Ungurean Sergiu din 08 septembrie 2025, a fost supus sancțiunii contravenţionale sub formă de amendă în mărime de 100 *(una sută)* unităţi convenţionale, ceea ce constituie 5 000 *(cinci mii*) lei, *pe temeiurile prevăzute la art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul contravenţional.*

Hotărârea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Ialanji Arina

Copia corespunde originalului

Hotărîrea a devenit definitivă (executorie) la „____”_____
Judecător Ialanji Arina